

Geistlicher Baustein Nr. 15

-Die göttliche Ausweisung

Albanische Übersetzung :

Guri i Ndertimir Frymor Nr. 15

-Percaktimi hyjnore-

Luka 24:27: “Dhe ai nisi nga Moisiu dhe nga të gjithë profetët dhe ua shpjegoi atyre në të gjitha Shkrimet ato që kishin të bënin me Të.”

Jezusi, Ai kishte besim përmes fuqisë së Tij. Si e bëri këtë? Ai tha:

“Biri nuk mund të bëjë asgjë nga vetja e Tij” (Gjoni 5:19). Pse? Sepse Ai mbështetej në atë që ishte; Ai mbështetej në dijen që ishte Fjala. Dhe Ai kishte besim te Perëndia, i cili e kishte bërë Atë të ishte Fjala. Ai ishte Perëndia, Fjala, dhe ajo ishte brenda Tij, dhe kjo i dha besim, sepse Ai e kuptonte pozicionin e Tij. Ai e dinte se kush ishte, sepse Shkrimi thoshte se Ai ishte ky (Luka 24:25-27, 44-45). Dhe këtu çdo Shkrim ishte përfshirë për të dëshmuar se Ai ishte pikërisht ajo që Shkrimi kishte thënë se do të ishte, dhe Ai e dinte se kush ishte.

Prandaj Ai u mbështet në atë që Perëndia e kishte bërë. Dhe nëse Ai e bëri këtë, a nuk mund të mbështetemi edhe ne në atë që Perëndia na ka bërë neve si besimtarë? “Këto shenja do të përcjellin ata që besojnë” (Marku 16:17-18). Ai kishte besim në atë që ishte. Dhe nëse ti je një besimtar, ke besim në atë që je: Ti je një besimtar. Dhe nëse ke besim te Perëndia, atëherë Bibla thotë këtu në 1 Gjoni 3:20-22: “Nëse zemra jonë na dënon, nuk mund të kemi besim; por nëse zemra jonë nuk na dënon, atëherë kemi besim, kemi besim te Perëndia.”

Por përderisa bëni gjëra që janë të gabuara, nuk mund të keni besim te Perëndia. Kështu që e shihni, automatikisht do ta dini se jeni gabim. Do të qëndrosh përpara si një mëkatar, me vetëdijen se je në faj. Por nëse zemra jote nuk të dënon, dhe ti e di që je një besimtar, dhe nuk ka asgjë mes teje dhe Perëndisë, atëherë mund të kërkosësh çfarë të duash dhe e di që do ta marrësh, sepse është Fjala që të është dhënë – ashtu siç ishte për dishepujt (Gjoni 14:13).

Tani, e vetmja gjë që duhet të bësh është të kesh besim në atë që je. Ki besim në atë që Fjala të thotë se je. Dhe Jezusi kishte besim në Fjalën e Perëndisë, e cila thoshte se kush ishte Ai: “Është shkruar për Mua” (Luka 24:27).

A nuk foli Davidi në Psalme, dhe profetët – të gjithë – për Të?

„Unë jam buka e jetës, që zbret nga qielli prej Perëndisë“ (Gjoni 6:33-35, 48-51). Amin! „Unë jam pema e jetës, nga kopshti i Edenit“ (Zanafilla 2:9; 3:24).

„Unë jam të gjitha këto; Unë jam Ai që jam“ (Eksodi 3:13-15) Dhe për këtë arsye, Ai e dinte me atë besim të përsosur se Ai ishte Mesia i vajosur (Luka 4:14-21; Isaia 61:1-3; Gjoni 4:25-26), se Fryma e Perëndisë ishte mbi Të.

Ai tha: „Unë vetë nuk bëj asgjë; por është besimi Im në Perëndinë“.

Dhe Perëndia ishte në Të, Fjala e bërë e dukshme. Dhe kur Fjala e Perëndisë hyn në ty, ajo manifestohet, sepse ti je një besimtar.

Dhe një besimtar është besimi i Perëndisë që vepron brenda teje (2 Korintasve 4:13; Galatasve 2:19-20; Marku 11:22).

A ju pëlqen kjo? Mua më pëlqen të mësoj për besimin – çfarë ai në të vërtetë është (Hebrenjve 11:1).

Pa asnjë hije dyshimi, Ai e dinte se ishte Biri i Perëndisë .Ai e dinte, sepse Fjala e dëshmonte.

Fjala e Perëndisë dëshmoi se kush ishte Ai.

Ai tha: „Nëse nuk bëj veprat e Atit Tim, mos më besoni. Por nëse i bëj, atëherë besoni të paktën veprave“ (Gjoni 10:37-38), sepse ato janë fjala e premtuar e manifestuar.

Oh, sikur të mund të zgjoheshit për një minutë ndaj kësaj!

Shihni, vetë Fjala dëshmonte kush ishte Ai.

Ai ishte Isaia 7:14, Isaia 9:5-6, Isaia 42:1-4, Isaia 53:2-12, Zanafilla 49:10, Numrat 24:17, Psalmi 16:9, Isaia 9:1-2 (Mateu 4:12-17), Isaia 50:6, Zakaria 12:10, Psalmi 34:21, Zakaria 9:9 (Luka 19:28-38), Ligji i Përtërirë 18:15-18... Dhe Ai tha: „Kush mund të më dënojë për ndonjë mëkat?“

Me fjalë të tjera: „Kush mund të më dëshmojë se jeta ime dhe veprat e mia nuk përmbushin saktësisht atë që Mesia duhet të bënte?“ Askush nuk mund të thoshte asgjë – sepse Ai ishte.

Dhe pastaj, Ai kishte besimin që të besonte se gjithçka që Ai thoshte, do të ndodhte. (1) Ai ishte Zbulesa e Fjalës për këtë epokë. Ai ishte Isaia 9:5: „Një fëmijë na lindi.“ Ai ishte gjithashtu Isaia 35, Isaia 28:19 – i njëjti. Në të gjitha ato shkrime që ishin parathënë, Ai u shfaq për të shprehur këtë Fjalë.

Ai bëri saktësisht atë që duhej bërë në atë ditë. Sepse ky libër është Fjala, dhe Fjala është Perëndia. [2] Sepse Fjala e përcaktoi se kush ishte Ai – dhe po kjo Fjalë na përcakton ne: [1] Zbulesa 10:8-11, 1 Gjoni 3:14, 1 Gjoni 4:7-8.

Gjoni 5:14,18-20; Mateu 5:43-48; Marku 16:16-18; Galatasve 4:6; Hebrenjve 10:1-2; Gjoni 7:37-39; Gjoni 10:26-30; Gjoni 17:6-10; Romakëve 5:1-5; Romakëve 6:6,11; Romakëve 7:1-6; Romakëve 8:1,11,14-17; 1 Korintasve 13:1-13; 2 Korintasve 5:14-15; Galatasve 2:20; Efesianëve 1:13-14; Hebrenjve 4:1-11, etj.

E sheh? “Nëse një njeri më do, ai i mban urdhërimet e Mia. Dhe nëse ai thotë se më do, por nuk i mban urdhërimet e Mia (domethënë të gjitha prej tyre), atëherë ai është një gënjeshtar; e vërteta nuk është në të.” (Gjoni 14:21; 1 Gjoni 2:3-6)

Ti thua: “Epo, unë nuk i besoj të gjitha...” Epo, atëherë ti je thjesht një jobesimtar, kaq është. Nëse Bibla e thotë kështu, atëherë kjo është e saktë dhe e vendosur përjetësisht. Ajo që ka thënë Bibla është e vërteta.

Tani e sheh! Ai e dinte se kush ishte, prandaj kishte besim. Besimi mund të vepronte kur Ai e dinte se kush ishte. “Nëse qëndroni në Mua dhe fjalët e Mia qëndrojnë në ju”, atëherë ti e di se kush je. Amin! Kërko ç’të duash dhe do të të jepet (Gjoni 15:7).

A nuk do të ishte e mrekullueshme sikur secili të vinte në rreshtin e lutjes dhe të thoshte: “Unë jam një i krishterë dhe nuk kam asnjë dënim. E di që zemra ime nuk më dënon. Diçka më thotë se fundi i vuajtjes sime ka ardhur.” Atëherë kjo do të ishte me të vërtetë realitet. Ti do të largoheshe nga këtu me diçka. Nuk ka rëndësi sa shumë ndjenja apo emocione ke, ose çfarë bën, kjo nuk do të funksionojë derisa ai besimi i përsosur të shprehet dhe të dëshmohet në ty si një substancë. Dhe kur të jetë aty, asgjë nuk do të mund të të lëkundë.

Nëse do të kishe kancer dhe mjeku do të të kishte thënë se do të vdisje para ditës së nesërme, dhe e gjithë zemra jote, frymëmarrja jote do të bëhej më e dobët, kanceri do të të kishte përpirë, enët e tua të gjakut do të ishin plot me kancer – por diçka do të vinte me atë substancë të besimit të vërtetë – besimi i përsosur do të bëhej substancë brenda teje – atëherë do t’i qeshje mjekut në fytyrë.

Jezusi kishte besim të përsosur. Ai e kishte atë sepse Ai ishte Fjala. Dhe ju bëheni Fjala; ti bëhesh Fjala ndërsa e pranon Fjalën. “Nëse qëndroni në Mua dhe fjalët e Mia qëndrojnë në ju; fjalët e Mia (kjo Fjalë) të qëndrojnë në ju, atëherë kërkon ç’të doni dhe ajo do t’ju ndodhë.” Shih! “Dhe nëse i thoni këtij mali: ‘Lëvize!’, dhe nuk dyshoni, por besoni në atë që keni thënë, atëherë do të merrni atë që keni thënë.”

Kur të lutesh, beso se do të marrësh atë për të cilën ke kërkuar

dhe do ta kesh; do të të jepet." (Marku 11:23-24). As koha as hapësira nuk do ta ndryshojnë këtë ndonjëherë. Ti e di se ka ndodhur. Ajo ka ndodhur tashmë.

Tani vëreni re! Ai na tha: "Nëse qëndroni në Mua dhe fjalët e Mia qëndrojnë në ju, kërkon çfarë të doni dhe do t'ju ndodhë." (Gjoni 15:7). Atëherë, njoh vendin tënd në Shkrim si një besimtar (1 Selanikasve 1:4-6). Ja ku është! Duhet ta njohësh pozicionin tënd, ashtu siç e njohu Ai pozicionin e vet.

Tani, duhet të besosh për atë që po lutesh. Nëse je një besimtar, njihe veten si të tillë. Kupto se këto gjëra janë për ty. Nëse ka dënim (ndjenjë faji) në jetën tënde, rregulloje atë më parë. Ja pra, nëse ke dënim, mund të vijnë dhjetëra burra me besim të madh dhe të luten me ty, të kërcejnë lart e poshtë dhe të të lyejnë me litra vaj, nuk do të ndodhë asgjë. Kjo është e vërtetë.

Shko dhe rregulloje atë çështje! Shko dhe rrëfeja atë mëkat burrit tënd, gruas tënde. Shko dhe bëje këtë! Nuk do të të sjellë asnjë të mirë, pa marrë parasysh kush lutet për ty, derisa ta kesh vendosur në rregull këtë gjë.

Nëse ka dënim në zemrën tënde, Perëndia nuk do të vijë në një zemër të tillë. Ja pra, Perëndia nuk banon në diçka të tillë. Duhet ta rregullosh së pari. Pasi ta kesh bërë, atëherë duhet të kesh besim. Nëse gjithçka është në rregull, duhet të kesh besim dhe të besosh. Mos ki frikë!

Në librin e Jobit thuhet: "Jobi kishte frikë." Dhe ajo që ai kishte frikë, me të vërtetë i ndodhi. Çfarë e solli këtë? Frika e tij (Jobi 3:25). Ajo e bëri atë të ndodhte. Besimi i tij do ta kishte ruajtur, por frika e tij ia solli. Ai kishte frikë se do të ndodhte dhe ndodhi. Tani, po të kishte ditur se nuk do të ndodhte, nuk do të kishte ndodhur. E shihni çfarë dua të them? (1)

Shihni, adhuruesi besimtar u identifikua me flijimin e tij, përmes shenjës. Adhuruesi që i besonte Jehovahit dhe i përmbushti kërkesat e Tij, e barazoi veten duke vendosur shenjën mbi veten dhe mbi shtëpinë e tij, që do të thotë se adhuruesi e besoi këtë (Eksodi 12:1-13). Një pamje e përsosur e Krishtit në këtë ditë! Gjaku ishte një shenjë e barazimit – që ky besimtar tashmë kishte përmbushur kërkesat e Jehovahit.

"Jam i sigurt se Engjëlli i vdekjes duhet të kalojë pranë shtëpisë sime, sepse e kam takuar shenjën e Jehovahit. Një qengj ka vdekur në vend të familjes sime dhe të të dashurve të mi që janë nën këtë gjak, dhe aty është shenja se qengji ka vdekur." Amin. "Aty është shenja. Kërkesa e Perëndisë është përmbushur." Amin. Kur e mendoj këtë, zemra më kërcëhet nga gëzimi.

Tani, ne kemi një shenjë sot. Na është dhënë një shenjë që i përket këtij imazhi. Në vend të kësaj shenje natyrore, na është dhënë shenja mbinatyrore, më e larta. Gjithçka që kjo kishte parashëmbëlluar, i është dhënë kësaj gjenerate – është dhënë shenja. Tani kemi Frymën e Shenjtë, e cila është shenja jonë, dhe Ai është dëshmia jonë që ne e kemi pranuar vdekjen e Qengjit. Jezusi nuk ishte thjesht një jetë njerëzore që na erdhi neve, por ishte vetë Perëndia i manifestuar në mish, që na solli përsëri në birësim si bij, në mënyrë që tani të jemi bij dhe bija të Perëndisë. Kjo është shenja. Është barazimi ynë me Pashkën. Është dëshmia jonë që ne i kemi besuar Perëndisë dhe Perëndia na ka pranuar.

Në atë kohë ata nuk e kishin Ungjillin siç e kemi ne sot.

Ai mësohej në forma dhe përmes ritualeve, sepse Fryma e Shenjtë nuk ishte dhënë ende. Por sot ne kemi substancën.

Nuk kemi vetëm formën ose vetëm substancën kimike. Nuk mund ta marrësh gjakun e Jezus Krishtit dhe ta vendosësh mbi çdo zemër. Por Perëndia e ka rikthyer Frymën e Shenjtë — kjo është shenja në zemrën njerëzore. Dhe kjo është dëshmia juaj që ju keni pranuar planin e Perëndisë dhe që i jeni përgjigjur kërkesave të Jehovahit. Ai iu përgjigj atyre për ty në Golgotë, dhe ti duhet t'u përgjigjesh atyre në gjunjë. Dhe Perëndia ta ka dhënë shenjën — kthimin e Frymës që ishte mbi Krishtin — ajo është në ty dhe është një dëshmi e garantuar e jetës, vdekjes, varrimit dhe ringjalljes së Tij, dhe Ai tani jeton përjetësisht në bashkësinë besimtare.

Amin. Kjo është një shenjë pozitive.

Gjakut i është derdhur në Golgotë, ka pikur në tokë, dhe ne kemi shenjën e gjakut, e cila është pagëzimi me Frymën e Shenjtë, për të na identifikuar si besimtarë. (Efesianëve 1:13-14; 2 Korintasve 1:21-22).

"Dhe këto shenja do t'i ndjekin ata që besojnë" (Marku 16:17-18), jo ata që vetëm e shqiptojnë, por ata që janë vërtetuar si besimtarë! Ato nuk do t'i ndjekin ndoshta, nuk do t'i ndjekin ndonjëherë apo në disa rrethana – por do t'i ndjekin.

Jezusi tha: "Shenjat do t'i përcjellin ata që besojnë." Është absolutisht e pamundur që kjo të mos ndodhë! "Veprat që bëj Unë, edhe ju do t'i bëni." (Gjoni 14:12). Kjo është identifikimi. Jezusi e dëshmoi veten duke shfaqur Fjalën e Perëndisë, sepse Ai ishte ajo Fjalë. Dëshmia e Kishës sot është që ajo të shprehë Fjalën e premtuar për këtë ditë, përmes të njëjtit Frymë që e manifestoi dhe e bëri të gjallë Fjalën atëherë. E njëjta Frymë e bën Fjalën të gjallë edhe për besimtarin sot dhe e shfaq të njëjtën gjë, duke treguar se shenja është mbi atë person, që është jeta e ringjallur e Jezus Krishtit, që jeton në besimtarin e Tij. Oh, kjo duhet të ndezë një kishë! Dhe kjo është e vërtetë, sa më e vërtetë që mund të jetë.

Duhet të identifikohemi me flijimin tonë. Duhet të barazohemi me vdekjen e Tij. Kur një hebre vinte dorën mbi flijimin, ai barazohej me të, ia dorëzonte mëkatet flijimit dhe flijimi vdiste. Sot ne vendosim dorën tonë përmes besimit mbi Jezus Krishtin dhe barazohemi me Të në vdekjen e Tij.

Jo vetëm në vdekjen e Tij, por – kur pranohe mi – ne barazohemi jo vetëm me vdekjen e Tij, por edhe me ringjalljen e Tij (Romakëve 6:3-5). Jeta që ishte në Të, u kthye te besimtari, si një shenjë, një kujtim, që vdekja ka kaluar dhe Perëndia të ka vulosur në Mbretërinë e Tij deri në ditën e shpëtimit tënd (Efesianëve 4:30).

Ky është ungjilli i vërtetë dhe i pastër, sa më i pastër që unë e njoh! E di që është e vërtetë. E kam provuar. Nuk ka ndonjë tjetër botëkuptim, as ndonjë zgjidhje të trilluar, as ndonjë skemë apo mashtrim – asgjë. Është thjesht besimi i pastër në Fjalën e Perëndisë dhe në veprën e përfunduar që Perëndia kërkoi në Golgotë. Dhe ne e dimë se nuk ka asgjë që mund të bëjmë për të shpëtuar veten. Ne thjesht e pranojmë atë që Ai ka bërë për ne.

Abrahami i besoi Perëndisë dhe kjo iu numërua si drejtësi. Pastaj Perëndia i dha shenjën e rrethprerjes (Romakëve 4:11-12) si një dëshmi që Ai e kishte pranuar besimin e tij. Ky është ungjilli.

Tani, nëse ne pretendojmë se i besojmë Perëndisë, atëherë Perëndia do ta konfirmojë besimin tonë duke na dhënë shenjën e gjakut të Jezusit, që përfundoi veprën për ne në Golgotë. Atëherë jeta jonë është brenda jetës së Tij. Jeta e flijimit tonë është në ne.

Por tani jeta që ishte në gjak bëhet shenjë, kur ne identifikohemi me vdekjen, varrosjen dhe ringjalljen e Tij, duke besuar në Të dhe duke u pagëzuar në vdekjen, varrosjen dhe ringjalljen e Tij (Rom. 6:3-5). Kur ngjallemi, Fryma e Shenjtë është aty për të na dhënë një shenjë, një shenjë të përjetshme e shkruar mbi zemrën tonë, shpirtin, qenien, mendjen, trupin – gjithçka – që ti je një person i ndarë nga mosbesimi. Ti je një person i ndarë nga gjërat e botës. Je i ndarë nga vdekja. Je i ndarë nga gjithçka. Dhe ti je rezultati që Perëndia e ka vulosur në Mbretërinë e Tij përmes Frymes së Shenjtë.

Asnjë djall, asnjë sëmundje, asnjë vdekje, asnjë vuajtje, asgjë tjetër nuk mund të të trazojë, përderisa ti mban mbi vete këtë shenjë. Amen. Besimi yt i pandryshueshëm pulson dhe formon një pamje të Jezus Krishtit – imazhin në të cilin ti ecën sot. "Dhe kur unë ta shoh shenjën, do të kaloj përmbi ju." (Eksodi 12:13). Është një shenjë, një shenjë që çmimi është paguar.

Jezusi e ka paguar çmimin, dhe ti e ke marrë prej Tij. Ti ke sigurinë që në këtë shenjë të vuajtjes së Tij në Golgotë është përmbushur gjithçka që të nevojitet në këtë udhëtim. Aty Ai u përball me çmimin e çdo mallkimi që mund të ishte vendosur mbi ty. Kjo shenjë flet për paqe. Amen. Nuk ka djall që mund të qëndrojë përballë saj. Nuk ka asgjë që mund ta mposhtë, sepse Perëndia e ka pranuar atë. Dhe ti mban në dorë shenjën që çmimi është paguar. Oh, është një shenjë pozitive. (2)

Ky ishte një qengj i përsosur – Krishti (Gjoni 1:29). Dhe pastaj, përmes gjakut të derdhur të këtij Qengji, qengjit natyror në Egjipt, gjaku u vendos. Kur kjo ndodhte, do të thoshte se ishte një shenjë. Çfarë do të thoshte atëherë gjaku i Qengjit? Shenja që ne kemi vdekur për vetveten dhe jemi barazuar me flijimin tonë (Rom. 6:6-11). Qengji, gjaku dhe personi barazohen – flijimi dhe besimtari.

Ti je i identifikuar në jetën tënde përmes flijimit tënd. Kjo të bën të jesh ai që je.

Atëherë gjaku ishte një shenjë e barazimit. Gjaku dëshmonte që adhuruesi e kishte therur qengjin dhe se ai e kishte njohur dhe e kishte zbatuar shenjën për veten e tij, duke mos u turpëruar prej saj.

Atij nuk i bëri aspak përshtypje kush e pa. Atij i shkonte për shtat që të gjithë ta shihnin. Dhe ishte vendosur në një vend të tillë që çdo person që kalonte aty pranë, mund ta shihte shenjë.

E shihni, shumë njerëz duan të jenë të krishterë, por duan ta mbajnë të fshehtë, në mënyrë që askush të mos e dijë se janë të krishterë apo se me kë shoqërohen. Tani, e shihni, kjo nuk është krishterim. Krishterimi duhet ta tregojë shenjë e vet haptazi – në jetën publike, në zyrë, në rrugë, kur ka vështirësi – kudo; në Kishë apo kudo tjetër.

Gjakut është shenja dhe shenja duhet të vendoset, përndryshe besëlidhja është e pavlefshme. Gjakut ishte një shenjë ose një simbol dhe dëshmonte se ai person ishte i shpenguar. (3)

Cila është dëshmia që një person është vërtet i mbushur me Frymën e Shenjtë?

"Kur të vijë Fryma e Shenjtë, Ai do t'ju tregojë gjërat që do të vijnë." (Gjoni 16:13-14). Ai do ta bëjë gjithçka të përsosur – gjërat njerëzore nuk do ta arrijnë dot; dhe Ai është Fjala. Kur Ai, Fryma e Shenjtë, të vijë, Ai do të dëshmojë Vetveten përmes teje në përputhje me Shkrimin. Dhe kjo është shenja e vërtetë që Fryma e Shenjtë është brenda teje – sepse Ai është Fjala. (4)

Dhe kur ne shikojmë në Fjalën e Perëndisë, duam të identifikohemi me të, sepse Ai ka dhënë të tjerë si shembuj – ashtu siç jemi edhe ne. Prandaj, le të shohim nëse mund ta njohim gjendjen tonë të tanishme te persona ose cilësi karakteri nga Bibla. (5)

Ti mund ta njohësh veten tënde kudo në Shkrim, nëse je një i krishterë. (6)

Tani le të shikojmë në pasqyrën e Perëndisë – Fjalën e Tij (Jakobi 1:22-25) – dhe të krahasojmë gjendjen tonë të tanishme me një karakter biblik. Identifikoje veten me të! Duam të shikojmë në të dhe të shohim nëse mund të reflektohem te ndonjë karakter biblik. Le të shohim se çfarë kanë bërë ata në rrethana të caktuara dhe të shohim se çfarë po bëjmë ne tani. Dua të jem i drejtpërdrejtë: Shiko se cila është gjendja apo karakteri yt i tanishëm si një i krishterë.

Tani ti mund të gjykosh. Askush nuk ka nevojë të të gjykojë; ti e gjykon vetveten. (1 Korintasve 11:31)

Askush nuk të gjykon, unë nuk po të çoj në gjyq. Por le ta shohim thjesht se si pasqyrohet kjo te disa karaktere të Biblës, kur i përmendim, dhe ta krahasojmë me gjendjen tënde tani. Tani vini re, Fjala krijon karakter – ne e dimë këtë. Tani shikojmë në pasqyrën e Tij dhe identifikohemi me një person në Bibël. (5)

E njëjta gjë vlen për të qenë një i krishterë i vërtetë: duhet të identifikohesh me këtë.

Unë kam predikuar me Noen dhe i kam paralajmëruar njerëzit për gjyqin që po afrohej – për të qenë një i krishterë i vërtetë.

Kam qenë me Moisiun te shkurreja që digjej. E kam parë shtyllën e zjarrit. E kam parë lavdinë e Tij. Kam qenë me Moisiun atje lart në shkretëtirë – për të qenë i krishterë, duhet të identifikohem me gjithçka që ishte Perendia. E kam parë lavdinë e Tij. E kam dëgjuar zërin e Tij. Mos u përpiq tani të ma mohosh, sepse unë kam qenë atje. E di për çfarë po flas. Kam parë çfarë ka ndodhur.) 7)

Perendia është në njeri. Dhe Ai e dëshmon Vetën edhe sot në Kishën e Tij. Te i krishteri i rilindur, Zoti dëshmon Vetën – Vetë, se Ai mbetet Perendi. Dhe bota e jashtme do ta njohë Perëndinë vetëm kur ta shohë Atë te ti dhe te unë. Kjo është e vetmja mënyrë që ata do ta njohin Perëndinë – kur ne të jemi letra të shkruara, letra të Shkrimit, të lexuara nga të gjithë njerëzit. (2 Korintasve 3:2-3).

Dhe jeta që ne jetojmë pasqyron atë që është brenda nesh. Një njeri identifikohet nga veprat që bën. Prandaj veprat tona duhet të jenë të mira, gjithmonë të mira, sepse përfaqësojmë Zotin tonë Jezus Krisht. (

Dhe sot Ai qëndron mes nesh në personin e Frymes së Shenjtë, duke e shprehur Vetën gjithnjë e më shumë, duke hyrë në Kishën e Tij dhe duke e bërë Vetën të njohur – sepse Nusja dhe Dhëndri do të jenë një, Ai po e bën Vetën të njohur. Dhe një ditë do ta shohësh se Ai, që e ndjeve në zemrën tënde dhe e përdëshminë e Tij, do të qëndrojë personalisht para teje. Atëherë ti dhe Ai do të jeni një.

Do të bashkohesh përmes Fjalës. Dhe Fjala ishte në fillim dhe do të kthehet te fillimi – që është Perendia. “Dhe atë ditë do të kuptoni se Unë jam në Atin, Ati në Mua; Unë në ju dhe ju në Mua.” (Gjoni 14:20). Aleluja! Ne jemi këtu.

Halleluja! Jam kaq i lumtur ta shoh Atë Vetë duke u bërë i pranishëm personalisht midis nesh dhe duke përmbushur atë që ka premtuar për Fjalën; jo ndonjë emocion i dikujt, këndim, kërcim apo hedhje, por përmes Fjalës së Tij – Amen – Ai e bën Vetën të njohur. (9)

Dhe ja ku jemi në Epokën Laodicense, në Epokën Sodomitase, ja ku jemi. Shërbesa e predikimit ka kaluar në çdo cep të Fjalës.

Dhe unë besoj se i gjithë misteri i Perëndisë tashmë është predikuar. Tani Krishti po e vërteton Vetën mes popullit të Tij, duke vepruar Perëndia në mish njerëzor (2 Gjonit 7). (10)